

Nakonec jsem ztratila naději. Odjela jsem do Libanonu, abych trochu zlepšila své životní podmínky, zároveň jsem ale chtěla zůstat blízko Sýrie a mít přehled o tom, co se tam děje.

Dodnes mě pronásleduje tvář toho mladíka, který zapálil supermarket a s hrůzou v zarudlých očích mi sdělil: „Už nejsem člověk.“

Ještě teď slyším, jak se ho ptám: „Proč ti důstojník nařídil podpálit supermarket plný jídla, když jsme my... i oni... když jsme všichni hladověli? Proč pálit jídlo?!“

1

Šestidenní válka, jíž se v Sýrii říká „červnový debakl“ (arabsky *naksat huzajrán*), se odehrála v roce 1967 mezi Izraelem na jedné straně a Sýrií, Egyptem a Jordánskem na straně druhé. Způsobila vysídlení velkého počtu lidí z těch oblastí Egypta, Palestiny, Libanonu a Sýrie, jež Izrael okupoval, včetně zde zmíněných Golanských výšin.

2

Okupační stávka na náměstí u hodinové věže v Homsu se konala 18. dubna 2011 po pohřbu několika civilistů, kteří byli den předtím zabití. Na náměstí se shromáždil obrovský dav lidí z různých částí města i z okolních vesnic. Zpráva o shromáždění se rychle šířila prostřednictvím satelitních kanálů. Uprostřed noci začaly bezpečnostní síly střílet do davu, výsledkem byl masakr s velkým počtem civilních obětí, přičemž mrtvá těla byla nákladním autem převezena na neznámé místo.

3

Alawité si v kolektivní paměti uchovávají vzpomínky na brutální masakry, někdy se rovnající genocidě, k nimž v dějinách docházelo poté, co byli opakovaně prohlašováni za kacíře a odpadlíky, obzvláště vlivným islámským právníkem a kazatelem Ibn Tadjmíjou (13.–14. století), jehož fatwy vyzývaly k zabíjení alawitů, tehdy nazývaných „nusajrovci“. V ústně tradovaných vyprávěních se vzpomíná zejména na pogrom vyvolaný osmanským sultánem Selimem I. v srpnu roku 1517 v Aleppu, při němž sultán údajně povraždil desetitisíce alawitů. Jejich pronásledování pokračovalo a vedlo k tomu, že se před osmanskou armádou uchýlili do hor na syrském pobřeží. V průběhu staletí tak uvnitř jejich komunity zakořenil pocit křivdy. Před rokem 2011 tvořili přibližně 12 % syrské populace. Traduje se mezi nimi, že pogromům předcházely výzvy k vraždění a volání „Alláhu akbar“ (tzv. *takbír*) v mešitách.

4

Dža'arí je výraz používaný pro divoké pouliční psy s pronikavým štěkotem, zde přeneseně také pro muže, kteří běhají po ulicích a hlasitě vykřikují poplašné zprávy. (Pozn. překl.)

5

Adnán al-Ar'úr, učenec a kazatel. Roku 1982 po masakrech v rodném městě Hamá emigroval do Saúdské Arábie, kde se stal salafistickým kazatelem a vystupoval v řadě náboženských televizních pořadů. Po roce 2011 se začal veřejně vyjadřovat ve prospěch syrského povstání a stal se velmi populárním mezi chudšími a méně vzdělanými syrskými sunnity. V jednom pořadu na stanici Wisál hovořil o politickém uspořádání Sýrie v případě vítězství syrské revoluce, přičemž alawity rozdělil do tří skupin na ty, kteří revoluci podpořili, pak ty, jíž zůstali neutrální, a nakonec ty, kteří bojovali po boku režimu. První dvě skupiny podle šejcha nebudou mít potíže, třetí skupina však bude hozena do „mlýnku na maso a stane se žrádlem pro psy“. Tento konkrétní výrok alawity velmi vyděsil a byl často citován jako důkaz radikalizace a extremizace syrské opozice. (Pozn. překl.)